

Arrest

nr. 269 124 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 maart 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 december 2020 toe op het Belgische grondgebied en bood zich diezelfde dag aan met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) vroeg de Roemeense autoriteiten op 28 januari 2021 om verzoeker op basis van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EU) terug te nemen. De Roemeense autoriteiten stemden diezelfde dag in met het terugnameverzoek.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 17 maart 2021 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S.(…)

voornaam: M.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Roemenië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer S.(…) M.(…), verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben bood zich op 04.12.2020 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij diende effectief zijn verzoek in op 04.12.2020. De betrokkene kon op dat moment geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde nergens eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, noch vingerafdrukken te hebben gegeven.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Roemenië op 17.11.2020.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 18.12.2020. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan heeft verlaten en naar Europa vertrokken is samen met twee jongere broers S.(…) M.(…) en S.(…) A.(…). Hij is hen uit het oog verloren in Iran en weet niet waar zij op dit moment zijn. De betrokkene kon tijdens het gehoor opnieuw geen identiteitsdocumenten voorleggen. Hij verklaarde dat zijn Taskara is achtergebleven in Afghanistan. De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer een jaar geleden heeft verlaten. Hij reisde per auto naar Iran en trok vervolgens te voet en per auto naar Turkije. Vanuit Turkije reisde met de auto hij naar Griekenland waar hij het grondgebied van de lidstaten een eerste keer binnenkwam. Hij trok per trein naar Macedonië en vervolgens te voet naar Servië. Vanuit Servië reisde hij te voet en per auto naar Roemenië en kwam hij aldus opnieuw het grondgebied van de lidstaten binnen. De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Roemenië, hij weet niet omwille van welke reden dit gebeurde. Hij stelde geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Roemenië. Hij reisde in een vrachtwagen via onbekende landen naar België waar hij op 04.12.2020 aankwam. De betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet meer te hebben verlaten sinds zijn binnenkomst in Roemenië.

De betrokkene verklaarde dat hij geen specifieke reden had om naar België te komen en hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij volgde simpelweg andere jongens tot in België. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij het geen goed land vindt. Hij stelde dat de mensen er andere mensen slaan, ook de Roemeense politie slaat andere mensen. Hij verklaarde verder dat mensen in Roemenië veel ruzie maken.

Op 28.01.2021 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Roemeense instanties. Zij stemden op 28.01.2021 in met ons verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Boekarest – Otopeni.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen

voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Roemenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Roemeense instanties stemden op 19.01.2021 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Roemenië ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd.

Conform artikel 18(2) zullen de Roemeense instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Roemeense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Roemenië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Roemenië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Roemenië "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Roemenië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de

status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Roemeense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Roemenië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Roemenië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Roemeense instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 28.01.2021 hebben de Roemeense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Roemenië. De betrokkene zal na overdracht in Roemenië zijn verzoek kunnen hervatten.

Roemenië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Roemeense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene stelde dat hij geen specifieke reden had om naar België te komen hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij volgde simpelweg andere jongens die onderweg waren en kwam zo in België terecht. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene of zijn reisgenoten is om zelf te bepalen in welk land hun verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. In Verordening 604/2013 werden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij het geen goed land vindt. Hij stelde dat de Roemeense mensen andere mensen slaan, zelfs de Roemeense politie. Hij verklaart verder dat mensen in Roemenië veel ruzie maken, hij wil er niet blijven. We merken op dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaring van de betrokkene en dat hij geen enkele link legt naar zijn eigen situatie tijdens zijn verblijf in Roemenië. Hij verklaarde namelijk niet dat hij er zelf werd geslagen in of er werd betrokken in ruzies of conflicten, hij haalt enkel in algemene bewoordingen aan 'dat mensen andere mensen slaan' in Roemenië. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense bevolking of instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De betrokkene verklaarde dat hij in Roemenië wel zijn vingerafdrukken gaf maar er geen verzoek om internationale bescherming indiende. Wat dit betreft willen we opmerken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Roemenië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Roemenië.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Roemenië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Roemenië (Felicia Nica, "Asylum Information Database – Country Report : Romania" – 2018 update, laatste update op 29.04.2020, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/romania>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt geen melding gemaakt van problemen die personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Roemenië worden overgedragen zouden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. (AIDA-rapport p. 55-56).

Verzoekers die reeds een negatief antwoord kregen op een eerder verzoek zullen een navolgend verzoek kunnen indienen (AIDA-rapport p. 56) en nieuwe elementen kunnen aanbrengen wanneer ze terug in Roemenië zijn. Een verzoeker kan in Roemenië blijven zolang de procedure van dit navolgend verzoek loopt. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Roemenië niet verlieten. De wet beschermt asielzoekers ook uitdrukkelijk tegen refoulement bij een volgend verzoek (AIDA-rapport p.77: "these cases shall apply only if the enforcement of the return decision is considered to be without prejudice to the principle of non-refoulement") Verzoekers die hun verzoek hebben ingetrokken en binnen de 9 maanden terug in Roemenië zijn kunnen hun oorspronkelijk verzoek verder zetten en hoeven geen navolgend verzoek te doen (AIDA p. 55)

Tot slot wensen we op te merken dat de regionale opvangcentra te Roemenië volgens het AIDA-rapport een totale capaciteit hebben van 900 opvangplaatsen, met een mogelijkheid om uit te breiden tot 1090 opvangplaatsen. Eind 2019 waren slechts 575 van deze 900 plaatsen ingenomen, waardoor er een ruim aanbod is aan opvangplaatsen. Tot nu toe is het dan ook nog nooit voorgevallen dat asielzoekers geen opvang kregen in Roemenië omwille van een tekort aan opvang (AIDA-rapport p. 94: "Until now it has not happened that asylum seekers were left without accommodation due to a shortage of places in the reception centres.").

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Roemenië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Roemenië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Roemenië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg in Roemenië. Deze toegang behelst gratis basis gezondheidszorg, dringende medische zorgen in een ziekenhuis en gratis behandeling van acute én chronische aandoeningen die levensbedreigend zijn. Indien verzoekers ook bijdragen betalen aan de Roemeense ziekteverzekering dat hebben zij alle rechten op gezondheidszorg die een Roemeens staatsburger ook heeft. (AIDA- rapport –p. 103-104).

Het Aida-rapport vermeldt ook dat gespecialiseerde zorg en psychologische hulp mogelijk is voor slachtoffers van marteling en getraumatiseerde verzoekers via de ICAR-stichting (AIDA p. 106).

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Roemenië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Roemeense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Roemeense niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Roemenië niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Roemeense autoriteiten toekomt met toepassing van

artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekt betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Roemeense autoriteiten.

(...)”

1.4. Op 18 juni 2021 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, §2, 17.2 en 18.1, c) en 20 *juncto* 3 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt tevens een kennelijke beoordelingsfout vast. In zijn middel stelt verzoeker het volgende:

“Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat er een gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht inzake het bepalen van de voor elke asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat waarbij de vrije keuze van de asielzoeker uitgesloten is op grond van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en op zich geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat het weliswaar niet kan worden uitgesloten dat er een risico bestaat dat verzoeker in een situatie belandt die strijdig is met artikel 3 EVRM en dat de lidstaten gehouden zijn dit te onderzoeken maar stelt dat het aan betrokkene is om dit dan op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken; zij stelt nog dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat Roemenië de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren.

Zij voegt hieraan nog toe dat uit het dossier niet blijkt dat verzoeker geen verhaal zou kunnen halen bij de Roemeense bevoegde instanties.

Doordat de motivering van de bestreden beslissing stereotiep is en onzorgvuldig omdat ze geen rekening houdt met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Terwijl verzoeker geenszins betwist dat de keuze van de verantwoordelijke lidstaat in principe niet bij verzoeker ligt maar wel degelijk bepaald wordt door de genoemde verordening.

Terwijl er in casu echter geenszins kan gesproken worden over een loutere keuze of persoonlijke voorkeur omdat verzoeker duidelijke en concrete motieven heeft ingeroepen die uitstijgen boven het niveau van een loutere persoonlijke voorkeur.

Terwijl niet zozeer de vraag dient gesteld te worden waarom hij België koos en naar België kwam. maar veeleer de vraag waarom hij niet naar Roemenië (terug)wil.

Terwijl hierbij ook rekening moet gehouden worden met het profiel van verzoeker, in zijn hoedanigheid van kandidaat verzoeker om internationale bescherming, jong, voor het eerst ver weg van huis, ongeschoold, landbouwer afkomstig uit de streek van Kunduz, waar de Taliban aan de macht zijn enz.

Terwijl dit enerzijds verklaart waarom verzoeker onwetend en dus angstig is, en anderzijds er niet in slaagt om zijn boodschap duidelijk over te brengen.

Terwijl hij niettemin verklaarde “dat Roemenië geen goed land is”

Terwijl uit vraag 37 blijkt dat verzoeker ongeveer een week in Roemenië verbleef, “in een onbekende stad op straat”; dat hij hier verduidelijkt dat hij inderdaad de hele tijd op straat verbleef en 's nachts in parken overnachtte.

Terwijl hij eveneens verklaarde “dat mensen andere mensen slagen en zelfs de politie; de mensen maken daar veel ruzie; ik was daar niet graag”; dat ook uit deze summiere bewoordingen blijkt dat verzoeker zich met moeite uitdrukt, doch dat het gevoel “dat hij er niet graag was” wel voor zich spreekt. Dat verzoeker toevoegt dat de politie hen (hij en andere jongens) die in de parken sliepen, kwam weggagen en hen daarbij sloeg; dat hij inderdaad zelf steeds op tijd kon weglopen en niet geslagen werd.

Terwijl de motivering minstens stereotiep en onzorgvuldig is en geen blijk geeft van een gedegen onderzoek terzake, alhoewel dat haar taak is : als een lidstaat vermoedt of kan vermoeden dat er ingeval van terugkeer een schending kan zijn van artikel 3 EVRM. heeft zij wel degelijk een taak, en dit werd meermaals bevestigd door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Terwijl hoe dan ook uit de motivering blijkt dat het onderzoek van de administratie niet -ernstig- werd gevoerd en terwijl de besluiten niet grondig werden onderzocht en voorbereid.

Terwijl de soevereiniteitsclausule inhoudt dat met name het bestuur een autonome beslissing kan en mag nemen zonder hieromtrent enige verantwoording te moeten afleggen;”

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van deze wet verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. Op grond van het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de staatssecretaris bij de indiening van een verzoek om internationale bescherming in de eerste plaats na te gaan “met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt” welke lidstaat “verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek” (artikel 51/5, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet). In casu bleek dat een andere lidstaat verantwoordelijk was. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 18.1, c), van de Verordening 604/2013/EU en artikel 51/5, §4, eerste lid, van de vreemdelingenwet en als haar juridische grondslagen.

Artikel 18.1, c), van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Artikel 51/5, §4, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

2.6. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat er van verzoeker op 17 november 2020 vingerafdrukken werden genomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming in

Timisoara (Roemenië). De gemachtigde van de staatssecretaris vroeg de Roemeense autoriteiten op 28 januari 2021 om verzoeker terug te nemen. Dit terugnameverzoek werd diezelfde dag ingewilligd, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van de hierboven vermelde bepalingen in beginsel verplicht is verzoeker aan Roemenië over te dragen en een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) af te leveren.

2.7. In zijn middel betwist verzoeker nergens de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar hij stelt in wezen dat hij niet kan terugkeren naar Roemenië omwille van zijn specifieke profiel en zijn verklaringen over zijn wedervaren in Roemenië die volgens hem een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM en die niet deugdelijk werden onderzocht.

2.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is gelijklopend aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, §96).

Het vermoeden dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten, neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, het zogeheten wederzijds vertrouwensbeginsel, is weerlegbaar (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april

2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

2.9. Wat de algemene situatie in Roemenië betreft, wordt in de beslissing op grond van het AIDA-rapport van 29 april 2020 (2019 *update*) gesteld dat er weliswaar kritische bedenkingen kunnen worden gemaakt bij bepaalde aspecten van de procedures en de opvangomstandigheden in Roemenië, maar dat er geen meldingen zijn van ernstige problemen die personen zouden ondervinden die in het kader van de Verordening 604/2013/EU aan Roemenië worden overgedragen. In zijn middel laat verzoeker de evaluatie van de algemene situatie in Roemenië ongemoeid.

2.10. Wat verzoekers persoonlijke situatie betreft, blijkt uit het Dublin-interview van 18 december 2020, dat in het administratief dossier is opgenomen, dat hij niet over identiteitsdocumenten beschikt, maar beweerde een 22-jarige Afghaan uit Kunduz te zijn, van Pashtoun-origine, die analfabeet is, maar in goede gezondheid verkeert (AD, Dublininterview, 18 december 2020, persoonsgegevens en aanvullende informatie). Verzoeker gaf te kennen dat hij geen specifieke reden had waarom hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Verzoeker verklaarde dat hij “*andere jongens gevolgd en (...) zo hier terecht gekomen*” is. Verzoeker stelde bezwaar te hebben tegen een overdracht naar Roemenië om volgende reden: “*De mensen slagen de andere mensen, zelfs de politie. De mensen maken daar veel ruzie. Ik was daar niet graag. Het is geen goed land*”.

2.11. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“(…)

De betrokkene stelde dat hij geen specifieke reden had om naar België te komen hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij volgde simpelweg andere jongens die onderweg waren en kwam zo in België terecht. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene of zijn reisgenoten is om zelf te bepalen in welk land hun verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. In Verordening 604/2013 werden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Roemenië omdat hij het geen goed land vindt. Hij stelde dat de Roemeense mensen andere mensen slaan, zelfs de Roemeense politie. Hij verklaart verder dat mensen in Roemenië veel ruzie maken, hij wil er niet blijven. We merken op dat we in deze enkel beschikken over de mondelinge verklaring van de betrokkene en dat hij geen enkele link legt naar zijn eigen situatie tijdens zijn verblijf in Roemenië. Hij verklaarde namelijk niet dat hij er zelf werd geslagen in of er werd betrokken in ruzies of conflicten, hij haalt enkel in algemene bewoordingen aan ‘dat mensen

*andere mensen slaan' in Roemenië. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Roemeense bevolking of instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.
(...)"*

2.12. In zijn middel trekt verzoeker de aandacht op het feit dat hij betreffende zijn verblijf in Roemenië had verklaard dat hij *"+/- 1 week verbleven in een onbekende stad op straat"* (AD, Dublininterview, 18 december 2020, reisroute). Verzoeker slaagt er evenwel niet in te weerleggen dat de summiere beschrijving van de ruzies in Roemenië niet slaan op zijn persoonlijke ervaringen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeker het gegeven dat hij in een Roemeense stad op straat verbleef, niet als een obstakel voor een overdracht aan Roemenië had aangebracht. De verklaring over een verblijf 'op straat' is ook veel te vaag om te kunnen worden beschouwd als een indicatie dat verzoeker door de Roemeense overheden intentioneel of door nalatigheid zou zijn onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken elementen aan die zouden wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid.

Verzoeker acht in zijn middel de overweging dat, in het geval hij wel onheus zou worden behandeld, niet blijkt dat hij bij de Roemeense instanties geen verhaal zou kunnen halen, stereotiep, maar brengt geen informatie aan die erop wijst dat de Roemeense autoriteiten niet bij machte zouden zijn hem afdoende tegen eventueel onheil te beschermen. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht.

2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, evenmin van de artikelen 3.2, 17.2 en 18.1, c) en 20 *juncto* 3 van de Verordening 604/2013/EU, noch van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Er kon geen kennelijke beoordelingsfout worden vastgesteld.

Het aangevoerde enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN